

Det var en daarlig Anbefaling for Embedsstanden her i Landet, som der paa denne Maade kom fra den ærede Taler. Embedsstanden har jo sin Alderdom forsikret og det endda temmelig godt forsikret i Sammenligning med de Arbejdere, som denne Lov skal hjælpe, men jeg kan ikke tro, at det virkelig skulde have vist sig, at disse Folk, hvis Alderdom er sikret mod Nød, ere saa lidet om sig, at de lade fem være lige og ikke bryde sig om at faa større Indtægter paa de gamle Dage end deres Pension. Jeg tror tværtimod, at Embedsstanden, som er saa godt sikret, gør det mulige for at skaffe sig mere. Der er vistnok tilstrækkelig Sparsommelighed i Embedsmandsfamilierne til, at de søge at hjælpe sig frem. Man kan i dette Tilfælde se, at under det her i Landet eksisterende Regimente har der været stor Trang hos disse Folk, hvis Eksistens paa de gamle Dage er sikret, til at skrabe Embeder sammen, hvorved de have opnaaet betydelig Forøgelse af deres Indtægter.

N. Andersen: Det lykkedes mig ikke at opfatte, hvad det egentlig var, det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) var utilfreds med i mine Udtalelser. Han begyndte, saa vidt jeg forstod ham, med at finde en Uoverensstemmelse mellem mine Præmisser og min Konklusion, men det lykkedes mig ikke at faa fat paa noget som helst, der kunde tyde paa, at det ærede Medlem har Ret. Jeg tror ikke, at jeg har sagt andet i Dag her, end hvad jeg har sagt hver Gang, der har været Tale om det Forhold, vi her behandle, at jeg er saare villig til at gaa med til en Revision af dette Forhold, naar blot vi kunde naa til en Ordning, der tog Sigte paa at afhjælpe den værste af de Brøst, som den nuværende Lov medfører, nemlig den, at den afskaffer, tilintetgør al Tendens til Sparsommelighed i de brede Lag i vort Folk. Det er Samfundet ikke tjent med. Men paa denne Brøst hjælper dette Lovforslag aldeles ikke efter min Mening; jeg kunde snarere sige, tværtimod. Der er derfor ikke Spor af Uoverensstemmelse mellem Præmisser og Konklusion for mit Vedkommende, naar jeg mener, at vi ikke ved de Ændringer, der ere fremsatte i dette Forslag, i nogen som helst nævneværdig Grad afhjælpe Hovedbrøsten ved den Lov, vi have. Det tror jeg, at det ærede Medlem burde være saa elskværdig at give mig Ret i. For øvrigt er jeg lige saa uforstaaende over for det ærede Medlems Udtalelser om Embeds-

standen. Jeg ved ikke, hvortil han sigter, det maa da ikke være til noget, jeg har udtalt. Jeg har kun fremsat den Anke, at den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov tvinger de overordnede kommunale Autoriteter, Amtmænd og Indenrigsminister, til at tage strengere paa disse Forhold, end de kommunale Raad ønske, idet Loven tvinger dem til i ikke saa ganske faa Tilfælde at forkaste de kommunale Raads Afgørelser, naar disse gaa i Retning af at tilstaa Understøttelser til Personer, som maaske ifølge Lovens Ord ikke med Rette kunde tilkomme dem. Det er ikke en Anke mod disse Autoriteter, men mod Lovens Indhold.

Formanden: Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bluhme: Vi ere jo enige om, hvad jeg fremsatte i min første Udtalelse i Dag, at som Loven nu er, ødelægges den Folks Sparsommelighed, fordi den siger: Hvis du har sparet 1,000 Kr. sammen, skal du spise dem op først, inden du faar noget. At dette ikke er rigtigt, ere vi vel alle enige om. Men netop det sigter Lovforslaget paa at rette, idet man fastsætter faste Takster og siger, at der ikke skal tages Hensyn til, om de vedkommende eje noget, de skulde have Understøttelse, selv om de have samlet noget sammen. Jeg mener, at Loven burde helst sige, at den, der har samlet noget sammen, har mere Ret til Alderdomsunderstøttelse end den, der intet har sparet. Men Lovforslaget sigter jo alligevel paa at rette det nuværende Misforhold. Hvis det ikke sker i tilstrækkelig høj Grad, vil man jo i Udvalg kunne rette derpaa. Men den ærede Taler udtalte, at naar man gik hen og gav faste Takster og sikrede en Mand mod Fattigdom og Elendighed i sin Alderdom, saa modarbejdede man Befolkningens naturlige Trang til at spare sammen. Ja, hvis det er Tilfældet, at man modarbejder Lysten til at spare sammen, fordi man sikrer en Arbejder en tarvelig Understøttelse i hans Alderdom, naar han ikke længere kan arbejde, maa det jo, som jeg udtalte, særlig vise sig hos Embedsstanden, der ikke alene faar en tarvelig Understøttelse, men en rigelig Understøttelse, saa snart de ikke kunne arbejde længere. Har det vist sig hos Embedsstanden at den derfor ikke har Lyst til at spare sammen i den kraftige Alder, saa har den ærede Taler Ret, men det tror jeg ikke, man